

REDACCIÓ:

Josep PALLACH
32, av. de la République,
MONTGERON (S. et O.)

ADMINISTRACIÓ:

Antoni IBORRA
13, rue Bassano, París (16°)
C. Ch. Postaux 4163-90 — PARIS *Preu de l'exemplar: 20 francs.*

Suscripció l'any: 250 francs.

FEDERACIÓ
DEMOCRÀCIA
SOCIALISME

Endavant

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

Important reunió del M. S. de C.

El Consell de Coordinació del Moviment Socialista de Catalunya s'ha reunit a Perpinyà, i ha fixat la posició dels socialistes catalans en un moments crucials per Catalunya i per tot Espanya

«Una vegada més reafirmem la nostra voluntat, d'obtenir un règim de convivència ciutadana nascut de la voluntat popular»

POBLE DE CATALUNYA:

EL règim del General Franco, nascut de la guerra civil que suscità amb l'ajuda del feixisme internacional, ha entrat en la crisi decisiva de la seva existència. L'any 1956 marcarà el moment crucial d'aquest règim ignominiós, el fracàs del qual és ja visible per tot-hom. Les protestes universitàries de les noves generacions, que només han conegut la dictadura i la refusen enèrgicament; les vagues obreres a Navarra, Euzkadi i Catalunya han estat els símptomes externs d'aquest inmens descontent que avui remou tot Espanya.

Després, la crisi econòmica s'ha enfondit encara més, i si els industrials i els comerciants no poden sortir d'un cercle viciós de crèdits no pagats i de préstecs amb interessos, els assalariats són les principals víctimes d'una inflació desmesurada que fa avui d'Espanya el país d'Europa on el nivell de vida és més miserable pels treballadors. Els pagesos entretant resten sotmesos a un aparell parasitari estatal, que és incapaç de trobar solució a l'esforç de producció i d'abaratiment, però que serveix per augmentar la misèria popular.

En el pla internacional, la follia política «del Imperio» es solda amb nous fracassos. «L'ajuda» americana sols serveix per finançar les bases de bombarders atòmics, mentre que la campanya d'excitació dels àrabs contra les democràcies europees obligava finalment al propi Franco a abandonar el Marroc, contribuint però a provocar perills de guerra a la Mediterrània.

Aquest tràgic balanç del franquisme no seria complet sense fer esment del ròsec profund que corca el règim i que aquests mesos ateny també punts culminants: LA DICTADURA NO TE NI POT TENIR ESDEVENT-DOR, i no ha pogut assegurar una successió que eviti nous traspalsos al país. El providencialisme del generalíssim, que tant bonic fa en les monedes desvaloritzades, implica aquesta terrible menaça pel país: enfonsar-lo de nou, a la mort del dictador en una nova guerra civil, o —en el millor dels casos— retornar a les baralles de taifes militars que caracteritzen una part del segle XIX espanyol.

Per nosaltres, socialistes catalans, només hi ha un remei a tots aquests mals: donar la paraula al poble, previ el retorn de les llibertats democràtiques. Es un remei que no és taumatúrgic, ni providencial. Un remei que reclama, al contrari, un llarg i penós esforç de formació ciutadana, de formació obrera, de formació sindical i política. Aquest treball l'hem començat ja fa anys, i ens ha costat lluites i sacrificis. El continuarem amb entusiasmisme, sense defallences, convençuts de la bondat de la nostra tasca de penetració en la consciència d'un poble que els anys de tirania i d'embrutiment no ha pogut anorrear.

Que ho sàpiga la O.N.U.

LA REPRESSIÓ FRANQUISTA CONTRA ELS VAGUISTES DE BARCELONA

Després de les darreres vagues de la Maquinista, ENASA i can Morros, els principals acusats foren traslladats a la presó Model, després d'interrogatoris que duraren més de quinze dies. El jutjat d'instrucció, nº 10 de l'Audiència de Barcelona decretà aviat el processament i acordà finalment la llibertat provisional. En efecte, no es pot culpar de res als detinguts: reclamaven simplement el compliment de promeses que cada dia fa el règim als obrers: un salari mínim que permeti de viure.

Però el Governador Civil, senyor Acedo Colunga, que ha vist recentment el seu salari augmentat en xifres astronòmiques, ha decidit altrament: imposà als processats una detenció gubernativa de tres mesos PRORROGABLE a VOLUNTAT.

A la Maquinista, restaren detinguts, per la voluntat d'Acedo, els treballadors següents: Lluís Ballbé, Julià Piñero, Pere Manzano, Francesc Fabregat, Josep Teixidor, Antoni Petit, Josep Triadó; als tallers Morros, Antoni Senserich i a la ENASA, Francesc Escrivà, Josep Castillo, Josep Ballaró, Antoni Mullor...

El Moviment Socialista de Catalunya uneix la seva protesta a la de l'Unió General de Treballadors per reclamar de tots els organismes internacionals una ràpida intervenció i obtenir la llibertat de tots els detinguts.

Des de fa deu anys, a l'Exili com a l'Interior, ENDAVANT mena el combat del socialisme i de la democràcia catalana.

CATALANS! suscriviu-vos al portaveu del Moviment Socialista de Catalunya.

(Segueix a la pàg. 2.)

Desé aniversari de la fundació del M. S. de C.

CONTINUAR LA TASCA DE FORMACIÓ SOCIALISTA I DEMOCRÀTICA; TREBALLAR EN L'ESFORÇ DE REORGANITZACIÓ DE L'U.G.T.; AGRUPAR LES CORRENTS DEMOCRÀTIQUES, SINDICALS I POLÍTiques. I REIVINDICAR ELS DRETS DE CATALUNYA: AQUESTES SON LES TASQUES QUE CONTINUA IMPOSANT-SE EL M. S. DE C., FIDEL A LA VOLUNTAT D'APLEGAMENT SOCIALISTA QUE LI DONA NAIKENÇA.

Manifest al Poble de Catalunya

(Vé de la pàg. 1.)

Feta aquesta promesa, que només depèn de la nostra voluntat i que tota sola ja ens asseguraria el triomf, volem però adreçar-nos àdhuc a les forces socials que ens són adversàries, fins i tot a les que han sostingut la dictadura quan no l'han promoguda, per dir-les si no s'adonen de l'abim on aboquen Catalunya guardant la passivitat amb la qual suporten el depauperament econòmic i social, l'embrutiment cultural i l'estroncament de les fonts vives de la nostra terra. Una vegada més afirmem públicament la nostra voluntat d'assegurar un règim de convivència ciutadana nascut de la voluntat popular. En ell, Catalunya retrobarà les seves llibertats i serà per tot Espanya el que ha estat sempre el nostre poble: l'esperó del progrés social i econòmic, l'impulsor de la llibertat i de la democràcia, la senyera de la justícia social.

Es amb aquestes afirmacions que el MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA, després d'estudiar la situació política i social del nostre poble, aprova les següents

RESOLUCIONS

1) **TREBALL DE FORMACIÓ SOCIALISTA I DEMOCRÀTICA.** — El M. S. de C. continuarà el seu esforç de formació socialista i democràtica que constitueix l'essencial de la seva acció, adreçant-se més que mai a les noves generacions de Catalunya, assegurant la formació de quadres polítics i sindicals, desvetllant la consciència ciutadana, fent que aquesta tasca fonamental de propaganda i d'organització arribi a tots els pobles i ciutats de la nostra terra, convençut de propiciar així el gran renaixement democràtic del nostre poble del qual el M. S. de C. aspira a ésser l'animador.

2) **CRIDA ALS SOCIALISTES DE CATALUNYA.** — Per aquest esforç, el M. S. de C. s'adreça de nou a les personalitats o als grups que a l'exili resten al marge de l'acció socialista catalana. L'establiment d'una gran força socialista a Catalunya no pot ésser l'obra exclusiva de ningú; el Moviment i aquè que fer-la efectiva i a aquesta voluntat es manté fidel. La creació del gran partit democràtic i social del nostre poble demana l'esforç de tots plegats i més que mai ara, a la vetlla d'esdeveniments importants a Espanya, i quan els treballadors han recomençat el combat social.

El partit socialista de Catalunya ha d'ésser essencialment democràtic, cordial amb les corrents sindicalistes, fermament decidit a col·laborar en l'afiançament d'una U.G.T. que respongui a les característiques del nostre poble, animador de l'entesa sindical i desitjós d'arribar a un acord fratern amb el socialisme espanyol: això ha estat, és i serà el Moviment Socialista de Catalunya. I és per això que adreçem una crida pública a tots aquells companys que encara resten al marge d'una acció que ja porta deu anys d'afirmació a l'Interior i a l'Exili, per dir-los el nostre desig de trobar-nos plegats en la lluita comuna, prometedora de comunes victòries.

3) **L'ACCIÓ SINDICAL.** — En el terreny sindical, el M. S. de C. continuarà i reforçarà el seu treball al servei del Secretariat de Catalunya de la U.G.T., el qual resideix a Catalunya d'ençà que els treballadors el reorganitzaren malgrat la dictadura i que és sovint l'animador del combat que els obrers de Catalunya, al costat dels de tot Espanya, menen per arrencar substancials millores a un règim que els esclavitzava.

El M. S. de C. no acorda doncs cap reconeixença als recents intents de «reorganització» sindical, com els que s'han intentat darrerament a Mèxic, els quals només poden tenir com a resultat introduir la confusió dins el camp obrer i el totalitarisme comunista en les rengleres ugetistes.

A l'Exili, el M. S. de C., guardant sempre les millors relacions amb els companys de la C.N.T., ajudarà en la mesura de les seves forces a la reeixida del Secretariat de Catalunya de la U.G.T.

4) **POLÍTICA CATALANA.** — El M. S. de C. ratifica la seva fidelitat a una política d'aliances que pugui agrupar totes les forces democràtiques de Catalunya i que, establint-se damunt d'uns quants punts concrets de coordinació d'esforços i d'objectius a aconseguir, permeti la movilització de tota la democràcia catalana, reafirmant la voluntat d'oposició popular i reivindicant els drets de Catalunya en qualsevol conjuntura política.

L'organisme de TREVA CATALANA, constitueix per nosaltres un punt de partida per aquest ample acord democràtic, que pot prendre formes orgàniques diverses les quals estem sempre disposats a discutir, i del qual ha de sortir, demà, l'òrgan d'acció comuna de tots les demòcrates catalans.

Diferents companys del M. S. de C. han estat requerits per a col·laborar amb l'actual President de la Generalitat a l'exili, elegit a Mèxic l'any 1954 per una majoria dels diputats al Par-

lament de Catalunya que resten a l'emigració. Aquesta acció, que té un caràcter eminentment personal i que pot conduir a un nou fraccionament de l'Exili, és feta al marge dels Partits i Organitzacions de Catalunya, les quals constitueixen avui, a causa del progrés — esgotament representatiu — de les Institucions Republicanes, l'essencial representació del nostre poble.

El M. S. de C. creu que els Partits i les Organitzacions catalanes, que no han abandonat ni un sol moment la tasca de representació i de combat al servei de la causa nacional, han d'ésser la base de tota acció de representació catalana i seran demà els instruments de la reconstrucció política i social del nostre poble, la qual no pot ni concebre's sense aquests òrgans essencials de tota societat democràtica.

Per aquestes raons, el Consell de Coordinació del Moviment Socialista de Catalunya, creu que ni el Moviment ni els seus militants no poden contribuir a una acció que no és basada en aquestes fonamentals realitats de la Catalunya d'avui et de demà.

5) **POLÍTICA ESPANYOLA.** — El Moviment Socialista de Catalunya reafirma la seva voluntat d'obtenir l'instauració a tot Espanya d'un règim democràtic que permeti al poble expressar la seva voluntat, i en el qual Catalunya recobri les seves llibertats.

Només aquest recurs a l'opinió pública, previ el restabliment de les llibertats fonamentals per un govern que mereixi garanties a tots els ciutadans, pot permetre de trobar una sortida a la dictadura que oprimeix el país.

Per aquesta acció, el M. S. de C., al costat dels altres catalans, continuarà col·laborant amb l'esforç del P.S.O.E. i dels altres sectors obrers i democràtics d'Espanya, amb les forces democràtiques d'Euzkadi, convençut de propiciar així, també, el futur règim de convivència peninsular.

6) **POLÍTICA EUROPEA I INTERNACIONAL.** — En la vida internacional, el M. S. de C. reafirma la seva

fidelitat a la política de pau de les forces socialistes, les quals continuen essent arreu del món, les grans impulsores del progrés en règims de llibertat i de justícia.

La crisi comunista, consecutiva a la condemna de Stalin pels seus antics còmplices i actuals successors, ha vingut a donar raó a les nostres crítiques. Però els comunistes, que diuen rebutjar el «culte a la personalitat» i denuncien els crims del dictador que reverenciaven, continuen fidels als principis i mètodes que els engendraren. Aquests principis i mètodes són substancials amb el règim de dictadura i de partit únic, d'esclavatge sindical i d'opressió política.

Els socialistes, avui més que mai, refusem els uns i els altres i declarem que no tenen res a veure amb el triomf de la classe obrera, que ha d'alliberar la persona humana de totes les servituds.

En un món trasbalsat per l'antagonisme entre dos grans imperis, i per l'immens alçament de pobles abans sotmesos no sempre ben dirigits avui pels seus governants, Franco continua essent un factor de perturbació, de desequilibri. Espanya, sota la dictadura, que somia tantes grandesses, no és més que un pió en el joc complex dels dos antagonistes.

Nosaltres continuem creient en la voluntat pacífica dels pobles europeus, que han de trobar les formes de col·laboració fraternal, i de contacte cordial amb els països que avui es drecen al seu voltant. Catalunya, que és un poble mediterrani, i ha estat sempre obert a Europa, ha d'aspirar a informar tota la política espanyola d'aquest esperit democràtic i europeu que tant necessita avui el món.

Es per aquesta política de grans horitzons que els socialistes de Catalunya, continuem lluitant sense fatiga, i que demanem la col·laboració de tots aquells que estimen la llibertat i la pau, i volen contribuir al redreçament de la nostra terra.

Perpinyà, 12 d'agost del 1956.

EL RETORN DEL SENYOR ALCALDE

ACEDO i el poble de Canet de Mar

Aquesta mena de cirrei que tenim a Barcelona, que té l'esguard bovi i l'esperit obtús, dedicà una gran part de la seva activitat del mes de Juliol, a la redacció d'una nota que, publicada per tota la premsa, ha tingut gran ressonància a Catalunya. Amb el seu estil característic, ofensiu i degradant, Acedo Colunga comunicava als catalans que havia decidit castigar al poble de Canet de Mar perquè aquest, unànimament, havia acompanyat al cementiri la despulla del senyor Josep Fors i Vidal, alcalde popular de la vila, refugiada a França quan les tropes de Franco entraren a Canet per portar-hi, entre altres coses dolentes, l'autoritat dels Acedos que ja fa vint anys que patim.

Josep Fors i Vidal era simplement un home digníssim i honest, que dedicà les seves forces a millorar la vida del seu poble. Entre altres coses fundà l'Escola de Teixits, i és per això que els professors i els alumnes de l'Escola acompanyaren la seva

despulla fins al cementiri, al costat de tots els altres habitants, acompanyant així un gest d'agraïment per l'home exemplar que tant havia contribuït a l'engrandiment de la vila. Josep Fors era de la raça dels nostres batlles populars, sorgits de l'enxarxa riva de la nostra societat, donant les millors energies al poble que els elegí, sense cercar en la tasca de governar o administrar, cap altre satisfacció que el compliment del deure ciutadà. I és per això, que al retornar l'alcalde, malferit per l'exili, la vila de Canet, en un gest que l'honora, li reté homenatge.

Aquesta és la manifestació de Canet: el poble hi era, dretes i esquerres reunides. I és això el que més ha indignat el general Acedo. ¿Com pot entendre ell aquell gest d'espontània noblesa d'una col·lectivitat que té segles de tradicions ciutadanes i democràtiques que mai els franquistes podran esborrar? ¿Un poble mostrant la seva dolor fent la darrera ca-

EDITORIAL

EL XI Consell de Coordinació del M. S. de C. s'ha reunit a Perpinyà per estudiar la situació política present i fixar la conducta a seguir en aquesta important etapa de la nostra acció.

Publiquem en aquesta edició les resolucions adoptades i igualment el manifest que les presenta i justifica. Poques coses hem d'afegir-hi. Deu anys d'acció incessant, de lluita, d'esforç i de sacrificis, han fet del M. S. de C. una esponenta realitat. Som avui una força que compta i que tots, amics i adversaris, han de tenir present. La primera condició de la presència política, avui, és l'existència real, efectiva a l'Interior de Catalunya. Aquesta és l'essencial victòria del M. S. de C.: som avui, a Catalunya, la primera força política d'oposició popular, democràtica, contra Franco.

Els esforços d'organització i de propaganda que tants sacrificis han costat als nostres germans de dintre, han fruit en una esplèndida collita. Els millors elements de les noves generacions catalanes, obrers i universitaris, pensen en socialista, lluiten i treballen en socialista; són del Moviment Socialista de Catalunya. Són ells, sobretot, el que fan del nostre poble — malgrat la dictadura — una terra que té encara vibració política. Però hi ha més. Sabem que, ben aviat la gran onada d'afirmació catalana i democràtica avui encara somorta, s'açarà puixant. La minoria que avui treballa silenciosament afrontarà aleshores una tasca grandiosa, d'enorme responsabilitat; deu- ra orientar políticament i enquadran orgànicament, en el pla social i polític, aquesta immensa força popular d'homes i dones del nostre poble, de joves i velles generacions, en la qual els uns portaran la vigoria de la juvenesa i l'esperança en l'esdevenidor, i els altres el recort dels combats d'ahir i l'experiència d'unes desfetes sovint glòries, però que no s'han de repetir.

Les masses obreres, populars de Catalunya s'organitzaran ràpidament: el M. S. de C. ja fa deu anys que es prepara per a ésser l'essencial instrument d'aquesta organització i en aquest XI Congrés, al fer un balanç del present i dir que l'hora s'apropa, hem reafirmat aquest voluntat que ens donà naixença.

Per aquesta obra adreçem una crida a tots els grups o persones socialistes que a l'exili avui encara no s'han incorporat plenament al combat socialista. Estem segurs que aquesta crida serà escoltada i reforçarà encara més les perspectives obreres, igual que la voluntat de mantenir lligams fraters en companyonia i de col·laboració amb el P.S.O.E.

En el pla sindical, la nostra contribució a l'organització de la U.G.T. s'acompanya del desig d'una entesa cordial amb la C.N.T.

En la política catalana el M. S. de C. resta fidel a la nostra posició tradicional: propiciar l'aplegament de totes les forces democràtiques, que Treva Catalana aspira a aconseguir, i del qual és avui una prefiguració. Aquestes forces democràtiques, polítiques i sindicals, hauran de constituir la base de tota acció nacional representativa, la qual no pot ésser eficaç sense elles, o bé risca de caure en deformacions perillosíssimes i en errors molt llastimosos. Pensem, per exemple, en el discurs que pronuncià a Mèxic el President de la Generalitat a l'Exili, demanant un acord de les forces democràtiques espanyoles amb els comunistes, comproment així la representació institucional en una política que no és compartida per CAP DE LES FORCES DEMOCRÀTIQUES CATALANES, i ni tampoc de les espanyoles i de les basques.

Es clar que la demanda d'entesa dels comunistes va sempre acompanyada de les promeses de rigor (que ja no dependran «estretament» de Moscú), per aquestes ens semblen ben ingenües tractant-se d'un partit que, fa constantment de la mentida, de l'hipocrèsia i del crim la base de la seva política, malgrat que ara carregui totes les culpes d'això a l'antic «pare dels pobles». Aquestes qüestions queden clares en les nostres resolucions: la confusió és en efecte el pitjor vici de la política catalana a l'exili. Nosaltres hem contribuït potser a esvaïr-la dient clarament el que pensem i el que volem fer. Afirmada així la nostra política, que respon a la voluntat de l'immensa majoria de catalans demòcrates, el M. S. de C. continuarà el seu combat que és el combat de Catalunya.

minada al costat de l'home que respecta perquè l'ha ensenyat a respectar-se? Manifestació rojo-separatista! — han de dir els feixistes. Què voleu que diguin?

Acedo no pot entendre aquestes coses: ell no governa amb les obres ni amb l'exemple. Ell, mana. Mana amb els exabruptes, amb les multes i amb els fusells si convé. Però heus ací que el poder del seu amo trontolla, i per això Acedo fa besties, darrera besties; la darrera: fer conèixer a tots els catalans l'esperit cívic de la vila de Canet. I un dia d'aquests Acedo s'haurà acabat com a governador civil, i ningú no es recordarà del seu pas, ni de les seves notes sino és per maleir-lo o menysprear-lo. Jo desitjo al senyor Acedo que no hagi de prendre el camí de l'exili. Però si el prengué i un dia tingués l'acudit de venir a morir a Catalunya (a la

seua terra no el deu conèixer ningú, i aquesta mena d'homes no en tenen cap de seva), pot estar segur que ni un sol barceloní, cap dels seus «subdits» actuals, no abandonarà ni un minut de les seves ocupacions per acompanyar-lo al cementiri. Segurament que no hi haurà ja odi en el pensament dels catalans; dels de Canet de Mar i dels altres pobles de la costa, dels del pla i de la muntanya. Els que se'n recordin diran: Era un pobre home, mig imbècil i carregat de pretensions, que va fer molt de mal i escrivia amb els seus. I àdhuc els que no són catòlics afegeiran: Déu l'hagi perdonat!

PEP D'AGULLANA

Société Générale d'Impression
Toulouse
Le gérant : A. IBORRA

MILIONARIS

Per M. SERRA I MORET

ESPANYA és el país més pobre d'Europa i on el nivell de vida és relativament més baix per la gran massa de la població. Es, però, el que compta el major nombre de milionaris que, segons les estadístiques oficials sumen 6.500, corresponent 1.228 a Madrid, 1.224 a Barcelona, 446 a Biscaia, 236 a Sevilla, 225 a València, 173 a Saragossa i 108 a Badajoz, ultra els 2.800 repartits per la resta dels quals Toledo i Teruel només n'han pogut arregar una.

Amb aquest exèrcit de milionaris, Espanya confirma la predicció del «Manifest Comunista» que la riquesa es concentraria en poques mans i la revolució devindria inevitable, fatal, per la progressiva proletarització de les classes mitjanes. Segons aquesta teoria, recolzada pel parer de polítics i sociòlegs, Espanya es torna madura per la bolxevització i si tot s'esdevé com les previsions fan creure la successió del règim franquista serà el règim comunista a l'estil d'Hongria o Bulgària.

Nosaltres no compartim aquest parer perquè sovint avantposem la raó a la biologia. Franco es troba en període preagònic i, malgrat la buidor del seu cervell, compren que li cal cercar successor. Si el troba i és prou autoritari i antipopular per a que els americans li donguin llur benedicció, la intervenció militar nordamericana seguirà protegint la península contra els hipotètics intents d'intervenció soviètica i el troglodisme franquista pot durar uns quants anys més. Els milionaris, però i els milers de bandits que fan oposicions a milionaris, són, una garantia de que el règim està a les acaballes.

En dir a les acaballes no volem dir la substitució per una monarquia desgraciada o per una república de desferres. Volem dir que saba nova i valors nous entraran en joc, i els militars, els capellans, els banquers, els latifundistes i els mateixos gangsters qu pul-lulen com vermina pestilent es trobaran perplexes, desorientats, si és que abans no han preparat els òrgans de substitució dels quals, necessàriament, hauran d'ésser l'antifranco, la reversió de tot el que ha estat aquest llarg període de idiotesa cruel i arcaica que ha marcat els pobles peninsulars amb un estigma no pas inextirpable, però de difícil guariment.

Això que alguns prendran per literatura optimística i romàntica és una predicció més consistent i més segura que la de la bolxevització d'Espanya. I el que caldria és que els interessats en el canvi i la successió, que fet i fet són tots els que es diuen espanyols, no es deixessin portar per una confiança excessiva car la guerra anomenada civil podria ésser el prefaci, «l'avant-goût» d'altres guerres més cruentes i més decisives que la del 1936-39. Les guerres no desapareixen mentre perduren els motius de fer-les i com que l'antagonisme americà-soviètic és només una fase de la problemàtica mundial, qualsevol incident, la més petita fricció, pot provocar un altre cataclisme com el de 1939-45.

Es clar que Franco no és un Hitler i ni tan sols un Nasser, sino un gament que per insignificant ningú no li va torçar el coll quan va néixer. Però els americans, que ja s'han vençut que van fer un mal negoci en prendre'l per aliat, qualsevol dia es trobaran defraudats o es trobaran a mancar la cartera i aleshores aprendran que a Espanya hi ha quelcom més greu que el perill del comunisme, i sense que tinguem petroli, ni Canal de Suez, ni res que valgui un xavo, el fet de que tinguem 6.500 milionaris vol dir que els nostres ossos encara poden ésser un ferment de baralles, i si nosaltres tenim seny, voluntat i fem el que cal, poden ésser una font de riquesa i d'avenir que deixi petits tots els totalitaris i milionaris del planeta.

Col·laboració literària

LLIBRES

Per Lluís CAPDEVILA

Hom diu, i tothom ho sap, que el gos és el millor amic de l'home. Això deu ser veritat, quan ho diuen. També ho és que l'home sols té un enemic: l'home. Però té un amic millor que el gos, sense que amb aquesta afirmació pretengui menystenir el gos, que és animal de moltes excel·lències: entre elles la de no fer política. (Em refereixo a la política de latrina, degradant i odiosa.)

El millor amic del qual vull parlar-vos, el millor company, és el llibre. L'home no està mai sol si té la companyia d'un llibre. Jo ho he sabut de sempre; però sobretot ho he sabut a la presó i a l'exili. Quan la vida del nostre poble era vida de pau, quan la púrria del militarisme espanyol, amb l'ajut de l'Església i el capitalisme no s'havia encara fet culpable del crim del qual avui, tots, àdhuc els criminals, paguem les conseqüències, jo tenia una llar. I en aquella llar, sempre oberta als amics i als pobres, hi tenia més de vint mil llibres.

Els bàrbars els cremaren. Es clar: no em podien cremar a mi i es venjaren robant els mobles i destruint els llibres. Odi de la intransigència i el fanatisme contra la tolerància, que és la civilització. Odi del bàrbar contra la intel·ligència i la bellesa. Franco ha ressucitat, caricaturitzant-lo — car en el seu reialme tot ha d'ésser caricatura — a Torquemada. I Franco, en un món de penombra, en un món de crim, d'esclavatge i lladrocini, viu emparant-se en l'ombra sinistra de Torquemada.

Ací a l'exili he pogut refer un xic la biblioteca que em cremaren un dia de febrer de 1939, i a la casa provisional on visc — a l'exili la casa ha d'ésser provisional, car la veritablement nostra la tenim a Catalunya — n'he pogut reunir prop de quatre mil. Entre ells, i en lloc de preferència, n'hi ha uns que haurien d'ésser a totes les llars dels catalans de l'exili: els de les «Edicions Proa», nascudes a Badalona i ressuscitades a Perpinyà. Aquesta obra de catalanitat — la més alta obra de catalanitat que haurà estat feia lluny de Catalunya, en aquest món de l'emigració que hem de voler tant lluminós i que tant fosc és sovint —, em sembla admirable.

Cal estimar la Pàtria, si; però cal saber estimar-la amb intel·ligència i amb dignitat. No n'hi ha prou amb el mitin, la ballada de sardanes i el llacet amb les quatre barres, malgrat que res d'això sigui negligible. Cal el llibre, cal l'adquisició del llibre català. Desconèixer l'obra meritoria de les «Edicions Proa» a l'exili, negar-li l'ajut que tant mereix, no és pas massa patriòtic.

La vida és difícil, ja ho sé — ho sé perquè, com la majoria, sóc un refugiat de tercera —, però si hi ha uns francs per a l'aperitiu, també n'hi ha d'haver per a comprar llibres.

Canet-Plage, juliol de 1956.

EL NOU CONSELL GENERAL DEL M. S. de C. A L'EXILI

El nou Consell General del Moviment Socialista de Catalunya a l'Exili, elegit a la reunió de Perpinyà dels dies 11 i 12 d'agost del 1956, està format pels deu companys següents: Aleu, Emili Bagués, Brufau, Buiria, Estaran, Gayolà, Iborra, Miquel, Pallach, i Serra i Moret.

Aquest C.G. elegí els companys Iborra, Miquel i Pallach per formar el C.E. del M.S. de C. a l'Exili.

La crisi econòmica a Espanya

XIFRES QUE PARLEN

Secretaria general del Movimiento	81	milions de ptes
Ejército	4912	— — —
Marina	2194	— — —
Aire	2430	— — —
Gobernación	4330	— — —
Información	294	— — —
Acción Africa	1204	— — —

15.445 milions de ptes
(42 % del presupost de l'Estat Espanyol)